

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 9518100084
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9518100084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Juraja Klimenta v trestnej veci obžalovanej Y. Y. H. a spol. pre zločin prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20, § 329 ods. 1 Tr. zák. a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí 27. februára 2020 konanom v Bratislave odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2019, sp zn. PK-2T 12/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom samosudcu Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 21. mája 2019, sp. zn. PK-2T 12/2018, boli obžalovaní Y. Y. H., R. O., H. V. a M. Q. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodení spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR z 13. apríla 2018, č. VII/2Gv 205/14/1000 (ďalej len „prokurátor ÚŠP“), a to

obžalovaná Y. Y. H. a R. O. pre skutok v bode 2/ obžaloby právne posúdený ako zločin prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20, § 329 ods. 1 Tr. zák.,

obžalovaná H. V. pre skutok v bode 3/ obžaloby právne posúdený ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák.,

obžalovaný M. Q. pre skutok v bode 5/ obžaloby právne posúdený ako prečin podplácania formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 333 ods. 1 Tr. zák., ktorej trestnej činnosti sa mali dopustiť tak, že

v bode 2/

obžalovaná Y. Y. H., ako vedúca odboru bytového Mestského úradu A. v presne nezistený deň po 06.03.2012 na stretnutí v Obchodnom centre E. na ulici U. I. v A. prisľúbila M. Q. pomoc pri pridelení mestského 2-izbového nájomného bytu č. XX v bytovom dome na ul. V. č. XXXX/X, v A. H. V., následne požiadala odbornú referentku odboru bytového Mestského úradu A. R. O., aby jej pripravila podklady upravené tak, aby bol predmetný byt pridelený H. V., v období od 29.03.2012 do 04.04.2012 na presne nezistenom mieste v meste Žilina si pri odovzdaní podkladov dala sľúbiť M. Q. presne

neurčený úplatok za to, že H. V. bude v rozpore so všeobecne záväznými nariadeniami mesta A. uprednostnená pred inými žiadateľmi o nájomný byt mesta A., a to zabezpečením pridelenia predmetného bytu, ďalej dňa 04.04.2012 prípravou písomných podkladov k prideleniu nájomného bytu, parafovaním a predložením informácie so súvisiacou dokumentáciou pre primátora zabezpečila pridelenie mestského 2-izbového nájomného bytu č. XX v bytovom dome na ul. V. č. XXXX/X v A. H. V., následne v presne nezistenom čase roku 2012 v rodinnom dome súp. č. XX nachádzajúcom sa na H. ul. č. XX v L. prostredníctvom U. S. prijala od M. Q. v zatvorenej obálke predtým sľúbený úplatok vo výške 1.500,- Eur poskytnutý H. V., z ktorých finančné prostriedky v sume 750,- Eur odovzdala na druhý deň R. O., ktorá ich v budove Mestského úradu A. na W. I. V. č. X v A. prevzala práve za to, že jej táto vypracovala podklady k predĺženiu existujúceho nájmu predmetného bytu napriek tomu, že vedela, že sa jedná o nové pridelenie predmetného bytu za účelom obstarania mestského nájomného bytu v rozpore s platnou právnou úpravou,
v bode 3/

obžalovaná H. V. presne nezisteného dňa na začiatku roka 2012 na presne nezistenom mieste v meste Žilina poskytla C. J. finančné prostriedky vo výške 11.000,- Eur s tým, že časť týchto finančných prostriedkov bude použitá ako odmena pracovníkovi, príp. predstaviteľovi mesta A. vybavujúcemu bytovú agendu za to, že bude v rozpore so všeobecne záväznými nariadeniami mesta A. uprednostnená pred inými žiadateľmi o nájomný byt mesta A., a to zabezpečením pridelenia mestského 2-izbového nájomného bytu č. XX v bytovom dome na ul. V. č. XXXX/X v A.,
v bode 5/

obžalovaný M. Q. presne nezisteného dňa v období od 29.03.2012 do 04.04.2012 na presne nezistenom mieste v meste Žilina sľúbil obžalovanej Y. Y. H., ako vedúcej odboru bytového Mestského úradu A. presne neurčenú odmenu za to, že obžalovanej H. V. bude v rozpore so všeobecne záväznými nariadeniami mesta A. uprednostnená pred inými žiadateľmi o nájomný byt mesta A., a to zabezpečením pridelenia vyššie uvedeného predmetného bytu a následne potom, čo obžalovaná H. dňa 04.04.2012 zabezpečila pridelenie predmetného mestského nájomného bytu obžalovanej V., obžalovaný Q. v presne nezistenom čase v r. 2012 v rodinnom dome súp. č. XX nachádzajúcom sa na H. ul. č. XX v L. prostredníctvom U. S. poskytol obžalovanej H. v zatvorenej obálke sľúbenú odmenu vo výške 1.500,- Eur,
pretože nebolo dokázané, že sa tieto skutky stali.

Tým istým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bol obžalovaný M. Q. uznaný za vinného z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že dňa 19.06.2012 v obchodnom centre E. v Žiline prijal od manželov R. a Q. T. peniaze vo výške min. 10.000,- Eur za to, že u presne nezisteného zamestnanca mesta A. vybavujúceho bytovú agendu zariadi, aby tento Q. T. v rozpore s predpismi mesta A. uprednostnil pred inými žiadateľmi o nájomný byt mesta A. a zabezpečil jej pridelenie mestského 3-izbového nájomného bytu č. X v bytovom dome č. XXXX/XX na V. ulici v A..

Za uvedený prečin bol odsúdený podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, pričom súd mu výkon uloženého trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu 2 (dva) roky. Podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 56 ods. 2 Tr. zák. súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 800,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovil obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) dní.

Proti tomuto rozsudku podal dňa 04. júna 2019 (č. l. 1581/zv. VII) odvolanie prokurátor v neprospech obžalovanej H. V., nakoľko rozsudok je založený na nesprávnom vyhodnotení skutkového stavu a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k ostatným obžalovaným nadobudol právoplatnosť.

Prokurátor svoje odvolanie bližšie odôvodnil osobitným podaním došlým na súd prvého stupňa 10. júla 2019 (č. l. 1601-1603/zv. VII). Podľa prokurátora sa s argumentáciou súdu vo vzťahu k obžalovanej H. V. nemožno stotožniť. Skutok, pre ktorý je trestne stíhaná, bol podľa neho v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní dostačujúcim spôsobom preukázaný jednotlivými dôkaznými prostriedkami.

Za priamy usvedčujúci dôkaz považuje výpoveď agenta J. pred súdom v časti, v ktorej minimálne

dvakrát spontánne uviedol, že pani V. celkom zrejme a vedome v ním vyžadanej sume platila aj za vybavovanie bytu. Práve túto časť výpovede je potrebné považovať za logickú, vierohodnú, a teda aj za pravdivú. Prokurátorovi síce neušlo, že svedok J. v závere výsluchu svoje kľúčové tvrdenie v tejto časti spochybnil, avšak toto spochybnenie bolo nepresvedčivé, prameniace z únavy na ňom realizovaného krížového výsluchu, keď sám to vysvetlil, že už má toho veľa. Pokiaľ ide o výpoveď svedka-agenta J. v prípravnom konaní, táto nemôže v relevantnej miere zakladať súdom uvádzaný rozpor, keďže svedok sa podrobnejším a presnejším spôsobom k zloženiu peňažnej sumy prijatej od obžalovanej V., na rozdiel od výpovede pred súdom, kde bol na to konkrétne dotazovaný, nevyjadril.

Pravdivosť časti výpovede svedka-agenta J., ktorá usvedčuje obžalovanú V., potvrdzuje aj celá rada nepriamych dôkazov. Predovšetkým sú to listinné dôkazy, pojednávajúce o pridelení mestského nájomného bytu jej osobe. Z dekrétu o pridelení nájomného bytu mestom A. zo dňa 04. apríla 2012, ktorého pôvodné označenie „iba“ ako predĺženie nájomnej zmluvy (NZ) je zatreté bielou farbou, alebo napríklad z mesta predloženého písomného potvrdenia C. J. o tom, že H. V. prenecháva užívanie bytu ako svojej družke, jednoznačne vyplýva, že pridelenie predmetného bytu obžalovanej V. bolo administratívne vybavované nekalým spôsobom a účelovo. Toho si musela byť vedomá aj samotná obžalovaná, ktorá týmito listinami preukázateľne disponovala, resp. o ich existencii musela vedieť. Musela vedieť, príp. byť uzrozumená, že byt pre jej osobu sa nevybavuje štandardným spôsobom a nezištné.

Napokon celý korupčný tok finančných prostriedkov od H. V., ako záujemcu o byt, až ku kompetentným úradníckam mesta, ktoré práve k tomuto bytu vyhotovovali podklady a dokumenty, dosvedčil nepriamo aj odsúdený E. U., ktorý síce vo výpovedi skutok formálne nepriznal, ale fakticky a významne ho potvrdil v celom priebehu, keď nepodal odpor voči odsudzujúcemu trestnému rozkazu, ktorý mu práve tento skutok kládol za vinu. Záverom svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanej H. V. podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Samosudca súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 314 Tr. por. doručil rovnopis odvolania prokurátora ostatným stranám trestného konania, ktoré však na odvolanie prokurátora do konania verejného zasadnutia nereagovali.

Obžalovaná H. V. sa verejného zasadnutia nezúčastnila, o jeho termíne bola riadne a včas vyrozumená, pričom obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí doložil písomné ospravedlnenie obžalovanej, že sa verejného zasadnutia nezúčastní ako aj žiadosť, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jej neprítomnosti.

Vzhľadom na vyjadrenie a žiadosť obžalovanej považoval odvolací senát zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia za splnené, a preto vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovanej H. V..

Prokurátor ÚŠP na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov odvolania na ktorom trvá. Odvolaniu navrhol vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovanej JUDr. Pavol Kuric na verejnom zasadnutí uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne a navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podala procesná strana k tomu oprávnená, proti výrokom, voči ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej zákonom a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora ÚŠP nie je dôvodné.

Podľa zistenia senátu odvolacieho súdu súd prvého stupňa v priebehu dokazovania plne rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12) i rovnosti strán (§ 2 ods. 14). K vyhláseniu

odvolaním napadnutého rozsudku tak súd prvého stupňa dospel po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Súd prvého stupňa v prerokúvanej veci vo vzťahu k obžalovanej H. V. vykonal všetky prokurátorom navrhované dôkazy, teda postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Tr. por.). S náležitou pozornosťou objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanej, ako aj okolnosti svedčiace v jej prospech. Dôkazy vykonané v priebehu hlavných pojednávanií hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Tr. por.). V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 2 Tr. por. vyslovil existenciu, ktorých skutočnosti pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, ktoré skutočnosti bránia vyvodu spoľahlivého záveru, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spáchala obžalovaná spôsobom popísaným v obžalobe a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Ak teda súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., senát odvolacieho súdu nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade potom nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prerokúvanej veci senát odvolacieho súdu nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako vykonané dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Ako už bolo vyššie uvedené, podstatu odvolacích námietok prokurátora tvoria výhrady voči vyhodnoteniu svedeckej výpovede agenta C. J. súdom prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací senát dáva do pozornosti výpoveď svedka pred prokurátorom zo 07. februára 2017 (č. l. 419/zv. II.), kde uviedol, že peniaze (v sume 11.000,- Eur) od V. boli za odstúpenie kompletného zariadenia v byte a jeho prerobenie. Rovnako na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k obžalovanej nemožno z jeho výpovedi vyvodit' záver, že obžalovaná V. poskytla nejaké peniaze ako úplatok za vybavenie bytu. Rovnako tak listinné dôkazy vzťahujúce sa na predmetný byt, na ktoré poukazuje prokurátor, v žiadnom prípade neusvedčujú obžalovanú V. zo spáchania skutku. Tieto listinné dôkazy skôr svedčia v neprospech spoluobžalovaných Y. Y. H. a R. O., ktoré súd prvého stupňa spod obžaloby oslobodil, pričom prokurátor ani nepodal odvolanie v ich neprospech. Preto paradoxne vyznieva situácia, keď prokurátor na jednej strane súhlasí so zistením súdu prvého stupňa, že v súvislosti s bytom pre obžalovanú V. nedošlo ku skutku popísanému v obžalobe a na druhej strane v prípade obžalovanej V. sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku v neprospech obžalovanej, teda, že skutok sa stal.

Odvolací senát najvyššieho súdu sa plne stotožňuje s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, či už priamych alebo nepriamych pre vyslovenie jednoznačného záveru, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, musí súd obžalovanú podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodiť.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil žiadny zákonný dôvod na prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, a preto odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP Slovenskej republiky ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.